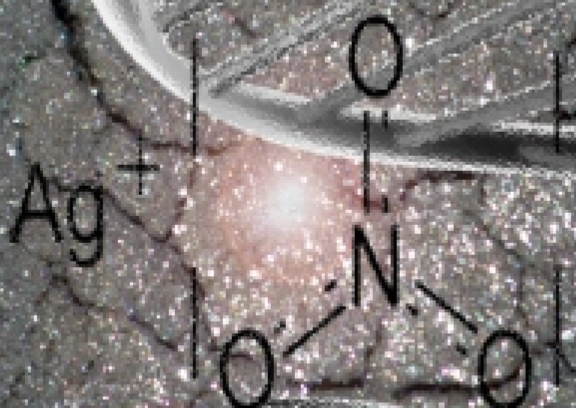
Nitrat de argint
I

2015

Nitrat de argint

Volumul I

Editura StudIS
adicenter@yahoo.com
Iasi, Sos. Stefan cel Mare, nr.5
Tel./fax: 0232 – 217.754

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PETREA, MARIAN IULIAN

Nitrat de argint/Petrea Marian Iulian. Vatra Dornei : StudIS, 2015
2 Vol.
Bibliogr.
ISBN 978-606-775-059-1
Vol.2. – ISBN 978-606-775-061-4

821.135.1-1

Consilier editorial: Dranca Adrian
Secretar editorial: Roznovăţ Mihai

Pre-press, tipar digital şi finisare:
S.C. ADI CENTER SRL
Şos. Ştefan ce Mare, nr. 5
Tel.: 217 754

Cuvânt Înainte

Atunci când trecutul bântuie cursul vieții cuiva, departe de idea superstițioasă sau doar fictivă, imaginativă, individuală, se poate alcătui conturul unor entități, cu care ar fi interacționat, ori se conectează, în anumite momente. Spre alte orânduiri, se poate lua în calcul premiza precum că totul ar interacționa, în sinergie, sau separat, prin forme energetice. Astfel, oricare ar fi un adevăr, în privința acțiunilor numite drept paranormale, sau conexiuni psihice care aduc informațiile entităților, în prim plan, spre analiză – ori.. chiar, rătăcire a minții, s-a remarcat mereu o disponibilitate spre o structură foarte complexă, care.. desigur, a fost catalogată de unii cercetători drept deviație, nebunie.

Şi totuşi.. cum "adevărul e undeva, pe la mijloc" – cum spune expresia – ce-ar fi ca unii, să exploreze, pur şi simplu, aceste mult-prea-necunoscute teritorii? Se spune că limitele diferă de la un individ la altul, iar de la o uşoară acțiune a unui factor, se instaurează un efect precis, sau chiar derivate ale acestuia – devine doar o noțiune de timp, până când.. efectiv, mintea ar ceda. Dar ce anume, ar putea conduce la o cu totul altă percepție, a forțelor, energiilor, entităților? Am putea studia toate formele îngemănate, plecând de la idei-sursă, origini.

Dedic această lucrare tututor iubitorilor de artă, prin orice formă a sa naturală, în special formele scrise ale poeziei, în rimă sau fără. Fie ca mulți dintre artiştii necunoscuți încă, ai neamului românesc, să facă la rându-le, o artă, lăsând-o în vederea tututor, nestingherită, aducând la lumină frumusețea sufletească!

(2012)

Petrea Marian Iulian
(Th3Mirr0r)

Partea
I

"ALB"

I

Lumea... s-a îmbrăcat în alb.
S-au stins până şi genunile -
Fug fantomele albe, minunile...
Lacrimi albe, dansau, în alb.

În noaptea albă, s-au stins luceferi.
Au adormit sub albe lumânări -
Şi fug din neanturi albe, către nuferi..
Cu lacrimi albe, de călugări...

Lumea... s-a îmbrăcat în alb.
Sub Cer, e o linişte albă -
Împreună, închise într-o salbă,
Lacrimi albe, dansau, în alb.

II

Până şi Cerul, e alb!..
Se prelungeşte către infinit -
Ce frumuseţe, de nedefinit!..
Mâini albe, sub izvorul alb...

Îngeri albi, se rugau,
pe covorul de nori.
Şi paseri albe, cântă, în ceruri, -
Şi stele cad
- din neanturi albe, comori...
Se bucurau, cu toţii!..
Albi, plini de daruri...

Până şi Cerul, e alb!..
Se scurge, în suflete albe.
Alunecă, liniştit -
Şi parcă plânge,
sunetul alb, neliniştit...
Mâini albe, sub izvorul alb...

III

Un soare, iar se scaldă-n alb...
Şi-n basmul alb, dansează norii, -
Şi din parfumul alb, se desprind zorii,
Cu paşi de vals, în sunet alb...

Orchestra cântă, printre straturi albe,
Cu raze-n salbe, dintre nalbe -
Şi-n glasuri dalbe, veşnici jalbe,
Aduc din ceruri.. frânte colțuri albe...

Un soare, iar se scaldă-n alb...
Cu albul său veşmânt, deasupra lumii,
Căzând în albul neant al vremii,
Cu paşi de vals, în sunet alb...

IV

E sărbătoare! Totul, e alb...
S-au înălbit, roadele pământului -
Cu îngeri albi, cu lacrimile vântului;
Natura, iar se scaldă în alb...

Şi norii albi, le amestecă-n salbe,
Pe lacul alb, cu lebede albe -
Şi-n perle albe, fetiţele dalbe,
Tresaltă, în alb, cu sunete albe...

E sărbatoare! Totul, e alb...
S-au ascuns, cu toţii, în albul cerului
Şi-un Soare alb, vesteşte omului:
Natura, iar se scaldă în alb!..

V

Esențe din decorul alb...
Se amestecă, în crinii albi, pe pământ -
Şi-un suflet alb, plângea, la mormânt...
Pasiențe, pe covorul alb...

Şi vânt schimbau, printre platanii albi,
Cu frunze albe, pe mormântul rece
Şi-n scoarță albă, cu lumea...
care trece -
În alb veşmânt, plângeau,
sub crinii albi...

Esențe din decorul alb...
Cu suflet frânt - ca versu-i alb
Peste mormânt - din ceru-i alb...
Pasiențe, pe covorul alb...

Partea a II-a

"AMAR"

I

Se naşte-o taină, din singurătate...
Cu tot ce mişcă. Tace-n veci, clepsidră -
Îşi cheamă martorul amărăciunii
Şi-n cer, amarul geme, ca o hidră.

Amar. Iar plâng, copacii, ca nebunii...
Şi-n luna sângerie, tace timpul, -
Şi parcă-ţi spune, ascunzându-şi chipul:
Se naşte-o taină, din singurătate...

II

S-au însingurat deodată, copacii...
Fără taine, din amărăciunea lunii -
Doar cu umbrele-amare, nebune
Şi-un cer, plânge îngeri, pentru unii.

Amar. Sub cer, umbrele fug, cu nebunii..
Şi-n lună-şi petrec singurătatea, -
Pline de amărăciune, nasc simplitatea:
S-au însingurat deodată, copacii...

III

Fug umbre, cu stele-n pământ, azvârlite...
Fără lună. Fără îngeri. Fără glas -
Însingurate, lacrimi hoinare, încinse,
Sub ceruri amare, cu bătrânul Atlas.

Amar. Cu îngeri ce plâng stelele stinse
Şi-n taină, se roagă la cerul pustiu -
Fără lună amară, ori glas argintiu,
Fug umbre, cu stele-n pământ, azvârlite...

IV

Stârvuri sucite, şad ghemuite...
Acolo, în amărăciune. Şi plâng -
Plâng, sub cerul încins de durere, -
Şi îngeri... sub razele lunii, se frâng.

Amar. Cu pietre blestemate-n tăcere...
Şi-n chin de umbre slăvite de toţi -
Cu rugi către demoni şi cruci către hoţi,
Stârvuri sucite, şad ghemuite...

V

Încă mai țipă copacii,
spre cer, disperați...
Şi îngeri, după cruci,
se ascund, nemişcați -
Şi stele, îşi frâng.
Cu amar, sub pământ,
Tot aşteptându-i
pe cei din lume plecați.

Amar. Cu lumânari aprinse.
Ceru'-i mormânt...
Iar rup tăceri,
de sub lespezi de piatră, -
Şi sânge scurg,
să stingă focul din vatră;
Încă mai țipă copacii, spre cer,
disperați...

VI

Moartea scris-a cu sânge, pe-o cruce
Că toate-s sortite din Cer, ca să piară -
Cu stele zvârlite sub mantia vremii,
Părăsite, amare - iar omul, o fiară.

Amar. Cu rugi în van
- la toți le dă premii...
Ori semne marcate de cei chinuiți,
Sunt veşnic trădate de regi fericiți -
Moartea scris-a cu sânge, pe-o cruce...

VII

Măcar Moartea
nu se închină legilor lumii!..
În rest, regi între regi,
se înşeală, amarnic -
Şi robii, cu orbii,
când pe cruci țipă corbii,
În iad să-i primească.
Şi veşnic, e darnic!..

Amar. Cu iad înverzit.
Sau rai, pentru alții.
Şi chin
pentru cei din tribul de hoți, -
Şi crucile plâng.
Țipă, amarnic, la toți:
Măcar Moartea
nu se închină legilor lumii!..

VIII

Pietre tocite, crapă în foc,
să vorbească;
Îngeri, îşi pleacă priviri,
amărâţi, în pământ.
Luna amară, sânge prin nori,
tot îşi lasă -
Cu ceară, luceferi deplânge,
cu miri la mormânt.

Amar. Cu demoni, sfetnici
- şi Moartea, aleasă.
E lună nebună, amară
- şi sânge din raze, scoboară, -
Şi lacrimi, sfârâie-n neant,
când îngerii zboară...
Pietre tocite, crapă în foc,
să vorbească...

IX

Amarul veşnic, al lumii trecătoare,
Cu tot ce-i viu şi moare, într-o clipă,
Ca o lumină, într-un sfeşnic
- şi dispare!..
Da'n moarte,
nu-i nicicând, cumva, risipă...

Amar. Cu frânte iluzii.
Lună neagră, sub Soare.
Ce-Iiadul,
pentru cei născuți în paradis?!
Bieții copaci!.. Amărâți, acolo-n abis!..
Amarul veşnic, al lumii trecătoare!..

X

Doar Cerul mai ştie ce ascunde pământul
Sub umbre de stârvuri, cu luciu de lună,
Sub cruci ruginite şi rugi adormite -
În noaptea amară,
îngeri şi demoni, adună...

Amar. Cu lacrimi.
Moarte în chinuri, promite -
Câte-n lună şi-n stele, se scriu...
Pe copacii nebuni - E târziu, în sicriu...
Doar Cerul mai ştie ce ascunde pământul.

Partea a III-a

"ABIS"

I

Nu privi către genunile
închistate de timpul sfidător.
Aş putea renunța la rai, într-o clipă -
Mi-aş frânge, în sfârşit, o aripă...
Aş pleca, fericit,
din nefericitu-ți vis, trădător...

În ceasul tainic, raiul, e departe.
Renunțând la el,
mă afund în abisul târziu -
Sunt eu, cel ce scaldă-n iadul verziu...
Nefericirea-mi - gustul de moarte,
aparte...

II

Întoarcă-se-va-n loc,
clipa sublimă a morții!
Că tot ce-am visat, aievea, s-arată -
Raiul cade
cu prima frântură de durere sărată...
Fără un suflet în spațiu, încătuşat;
victima sorții!..

În abisul umed,
irump vocile stinse din viață.
Pleacă departe,
fără de cruci,
fără de rugi -
Fără de soarele fraged,
de care-ai să fugi,
Spre iadul sărat, cu sufletul veşted;
divina paiață!..

III

Sunt indignat, iubito,
de abisul sufletelor noastre.
Privesc îngrijorat
spre deşertăciunile lumii -
Lumea în care trăiam, drept demoni...
sau îngeri ai vremii...
Ne-a sugrumat dragostea.
Rămas-am reci, însă... astre...

Ne-am adunat, nefericito,
dintre roiul de lacrimi sihastre,
Cuprins de abisul stins de îngeri,
ori demoni ai lunii -
Să povestim, către oamenii din
sălbăticiune... cum noi, nebunii...
Fost-am o clipă în abisul lumii lor.
Reci, cu inimi albastre.

IV

Au nu iubirăm noi sublima Moarte,
dragostea mea?!
Am mas împreună în Timp, sărutând
fiecare piatră de mormânt -
Într-un abis, îmbrățișați, aievea,
sub tainic jurământ...
Dar sinucişi în fiecare vers...
- ce prevestea, o lăcrimea?..

N-au nimic de spus, mormintele vremii.
Au cum ne cântă dulcea cucuvea!
Au cum ne strigă demonii flămânzi!
Parcă-i zăresc, blestemând -
Ne blesteamă firea noastră
- dar tot ne mai iubim,
din când în când...
În abisul nostru,
cu epitafuri pe mormânt
şi-o moarte-n giurgiuvea...

V

Nu mi-a mai rămas nimic, să-ți ofer,
în această clipă.
Ai totul deja:
lacrima de la început
şi sărutul de pe urmă -
N-am cutezat ca să-ți cer
o sabie înfiptă-n coastă, care-mi curmă...
Clipele aşteptării ce ți-au jertfit
suflet anemic, ori frânta-mi aripă...

Nu mai am lacrimi. Nici sânge. Nici vise -
doar un abis, care țipă,
Mereu să-ți sustragă setea,
când sufletu-mi plânge,
iar viața, ți-o scurmă -
Fiecare clipă, sub mormânt, jurământ.
Mi te stinge, ca lumânarea din urmă
Şi mă sting îndată, cu tine... alături,
sub abisul din vis, într-o clipă...

VI

Vreau să rămân singur. Măcar acum.
Acum, în ceasul de pe urmă.
Statornic firii, vreau libertatea.
Nu-i libertatea tuturor -
Nici fățărnicia stării lor
- nici trădarea iubirii.
Mi-e Cerul, procuror...
Măcar acum, iadul şi raiul, să adoarmă.
Eu nu sunt oaia din turmă!..

Nu sunt nici piatra
dintre hotarele vieții;
iar morții, trupu-i tribut.
Nu sunt nici firul de iarbă,
sucit de neliniştea vântului -
Nu-mi pot numi libertatea!
O umbră a murit, cu glasul pământului...
Şi țipă... Țipă-n abis,
cu tot cu raiul şi iadul promis...
Rămân abătut...

VII

Iubito, lumea noastră...
s-a destrămat demult.
Mi-a rămas sufletul pustiit,
în abisala tristețe -
Rămân cu deznădejdea vremii,
ca o umbră învinsă,
în sfârşit, de justețe...
Te-am iubit. Te iubesc. Te voi iubi.
Cu lumea noastră, în tumult...

Pe umbra-ți strânsă de Moarte,
o lacrimă-mi cade,
Iar sufletu-mi plânge
cu sufletul tău, în abis -
Ori tot ce ți-am scris,
cu slove-n lumini,
e tristețe-n cascade...
Nu-s veşnici crini... în visul promis;
ci şoapte, albe, prin flori de cais...

VIII

Ne cântă doina, dulcea noastră cucuvea;
în taină, la mormânt.
O cruce se închină-n umbre
şi lacomi demoni, supunând -
Ah, cum se pierd blestemele lunii!
Ca tine, iubito, suspinând...
Departe de mine... cu iadul, fremătând,
de-al nost deznodământ...

Eu nu mai am lacrimi.
Doar ale tale,
din inima-ți încinsă, mai coboară,
Chemându-mă, din umbre reci,
să sting în veci
abisul ce ne înconjoară -
Iar doina s-o stâlcesc, în lumânarea
stinsă, sub rama de-oglinjoară,
Cu taina magică ce lesne-ți simte...
însângerata, frânta-ți aripioară..

IX

S-au dus departe, clipele fericirii,
ori tristețea aleasă.
Mi-am strâns gândurile
într-un ghem de tăcere -
O viață, o moarte, fericire, durere...
Demoni, ori îngeri,
de-mi chem, în abis...
sunt acasă...

Ce vise deşarte!
Ce e rai pentru unii,
e iad pentru toți!..
Un abis pentru mine,
cel despărțit
în viață de-o moarte cu tine -
De-Izi, ori de-Inoapte,
iubirea-ți, pe veci, să mă aline,
Cu sânge, când plânge...
şi-n patimi, cu lacrimi, socoți?!

X

De-ai ști iubite,
cum plânge sufletu-mi, pierdut!..
Tot m-am smerit de-o vreme,
lăsând deoparte clipele mâniei -
Şi unde-i draga mea fetiță?!..
Încă mai dau tribut nebuniei...
Au știi cum doare, tu, iubite?!..
Ce soartă, am avut!...

Ce clipe! Ce vise! Blestemul,
ne-apasă şi moartă, ne-o lasă,
Cu sângele-i scurs între pietre,
cu ochii blânzi, de copilă -
Au unde sunt îngerii, cu rugi,
ori umbre prin cruci, apostilă,
Când demoni surâd
că sufletu-mi plânge-n abis,
dureri de-mi apasă?!..

XI

Îmi frâng sub umbre de mormânt,
lacrimi pe crucile întoarse.
Întoarcă-s-ar toate de unde-au plecat!!!
În rai, dezbinare; în iad, împăcare;
un abis fermecat...
Ce-i demon, ori înger, sub soare trădat,
privind către suflete arse?!

Ce lesne-i să țipi către Cerul nimănui,
întunecat de lună nebună,
Când gingaşa-mi făptură, însângerată,
îmi zace la picioare -
Doar cruci întoarse, cu rugi în van,
lumini seducătoare,
Tot învelind statui de ură...
şi cui, de prin abis,
să-i dau arvună?!

XII

O, voi, ucigaşilor de îngeri!..
Mi-aţi ucis dragul copilaş,
Încremeni-v-ar umbrele-n
lespezi de piatră arsă,
Până ce vremea fericirii noastre,
ne va fi întoarsă -
Că ne-aminteşte cucuveaua,
de glasul ei, cel dragălaş!..

Mă iartă tu, iubite,
de vechea deznădejde, care m-a ucis...
Dar sufletu-mi... s-a stins,
amestecând dureri muiate-n sânge -
Nu-Isoarele din veşnicul vis
în care ţi-am promis
că nu voi mai plânge,
Nici sfeşnicul iubirii, aprins,
cu luna din cerul desprins.
E doar un abis...

Partea
a IV-a

"TREBLINKA"

I

"Bine ați venit la Treblinka!..",
Scria cu sânge, Moartea, pe-o cruce -
În raiul celor fără de libertate,
Demoni, îngeri şi oameni,
stau la răscruce...

Suieră văzduhul.
Sunt doar trenuri îndepărtate -
Vin şi pleacă...
'Nalță aburi, cu rugi spre Cer,
Cerşind îndurare
- dar iadul, e felcer!..
"Bine ați venit la Treblinka!.."

II

Timpul, îngheață...
Se opreşte... şi tace.
Se amestecă stihiile ororii -
Umbre şi lumini trecătoare, în paradis,
Tablouri divine, sfărâmate memorii...

Pe chipuri, ofrande.
Nemişcate, în abis...
Se lărgeşte orizontul, tot mai departe -
Şi lagăr desparte - şi viața, e moarte...
Timpul, îngheață...
Se opreşte... şi tace.

III

Se scutură, Cerul, de îngeri...
Şi nori îngheţaţi, încovoaie un şlagăr -
Cu trenuri oprite, sub sârme ghimpate,
Blesteme mocnite cu-amarul din lagăr.

Tace, timpul -
în aburi şi sânge, se zbate...
Şi chinul nici măcar n-a început, -
Iar când totul pare pierdut, abătut,
Se scutură, Cerul, de îngeri...

IV

Ziua e lungă, în vechiul Cuptor...
Şi roade în pârg, îmbibate-n mireasmă -
Ca o jertfă fugară spre cerul tăcut,
Cu suflete, rugi, metanii şi-aiasmă...

Răzbat umbre.
Cu sârg, din Cer desfăcut ...
Şi-n taină, îşi prind coliere-n lumini, -
Şi-amarul alb.. inundă pădurea de crini.
Ziua e lungă, în vechiul Cuptor...

V

Se strânge pământul. Cerul, e singur...
Timpul, se scurge, cu nori de argint -
Şi rupe tăceri, spre îngeri şoptind
Să-i picure-n potirul de aur absint.

Un soare pierdut, se frânge
- în umbre, plutind...
Sub nori, în sfârşit, a tăcut,
cu ghimpi de oțel, -
Şi-n lagăr, divin hiacint, clopoțel -
Se strânge pământul. Cerul, e singur...

VI

Vântul, jeleşte. Rupe pecetea tăcerii...
Şi lacrimi, îngerii scurg,
din nuferi de nori -
Cerul e martor tăcut.
Un amurg, îşi aprinde,
Pe culmea durerii
- şi-n chin, evrei călători...

Şuieră, trenul...
În aburi, valea cuprinde...
Şi rupe între roţi osane lui Hitler, -
Şi Viaţa, cu Moartea,
se aşează pe-un taler.
Vântul, jeleşte. Rupe pecetea tăcerii...

VII

Amurgul se ascunde cu o mare de umbre...
În cer, hiacintul, adoarme prin maci -
Şi glas, se desprinde
din pădurea de crini,
Dar se stinge.
O mamă îi spune: "hai, taci..."

A tăcut.
Cu lacrimi, cu țipăt - şi câini...
A adormit, în sfârşit,
în brațele pământului -
Cu sânge şi teamă,
pe lespedea mormântului,
Amurgul se ascunde
cu o mare de umbre...

VIII

"O, voi!..
Ca oameni, ce sunteți, muriți!.."
Şopteşte o ceată de îngeri, deodată,
Iar crinii se pleacă în vânt, tremurând -
Nu-i nimeni, să le curme osânda, îndată...

Şi-n balta de sânge, o mamă, plângând,
Se îmbracă în moarte - cu nimb oțelit,
Epitaf de îşi scrie, sub cer dezvelit:
"O, voi!..
Ca oameni, ce sunteți, muriți!.."

IX

Durerea mamei,
e ca o luntre, prin nori...
Pluteşte cu paseri, țipând peste punte -
Şi pânze gingaşe, pe frunte, se umflă,
Albe ca veşnicii nuferi,
cu lacrimi mărunte.

Suspină adânc - şi-o moarte îşi află,
Strângându-şi în brațe un cer, pe catarg -
Şi piere,
cu plumb sădit pe zâmbetul larg...
Durerea mamei,
e ca o luntre, prin nori...

X

Dar luntrea durerii,
nu-i corabia vremii -
Şi peşti de argint,
se ascund printre nori;
Pământul şi Cerul, se amestecă-n spume,
Țipând în amurg,
cu glas amar de cocori...

Şi freamătă,
stindardul nemțesc, către lume,
Cu valuri de moarte, spre tărâm evreiesc
Şi-n chipuri de fiare,
blestem dumnezeiesc -
Dar luntrea durerii,
nu-Icorabia vremii...

XI

Năvod peste lume, îşi întinde amurgul...
Stihii, cu aburi, desface,
în geamăt prelung -
Cu plumbul din țeavă,
sângele din tâmplele mamei
Şi gustul de moarte
ce-l strânge-ntr-un strung...

Iar latră câinii, pe lângă ceilalți atei!
Şi umbrele plâng.
Cocori, din mare, se-arată, -
Şi peşti, sub pământ.
Se frâng, sub iarba sărată.
Năvod peste lume, îşi întinde amurgul...

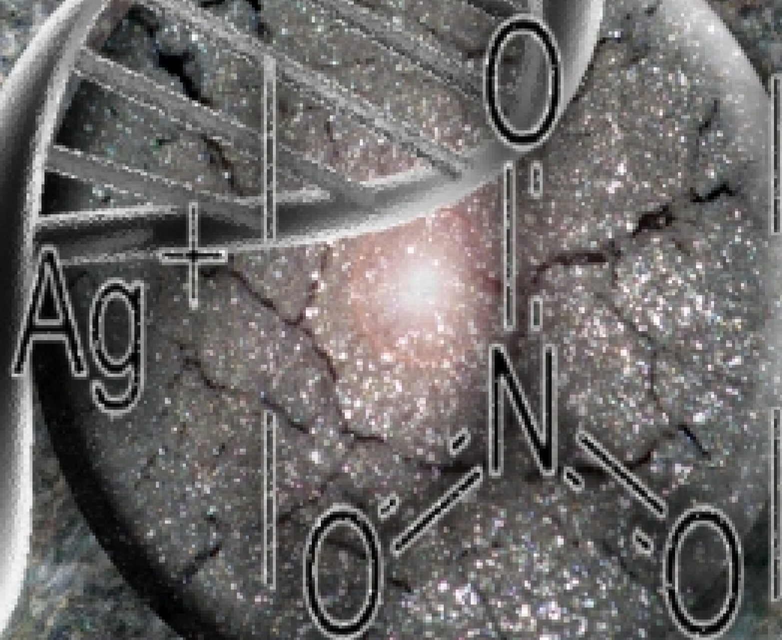
XII

Moartea cântă, sub firele de iarbă...
Şi imnul fiarelor, răzbate departe -
Sticlesc epoleți,
când demonii înşişi, se tem,
Tot privind spre valea cea largă,
aparte...

Crucile cad
- cu rugi şi gust de tămâie, când gem...
Parcă îngână în vânt, listele pierzării -
Şi crini se ascund, în lagărul uitării...
Moartea cântă, sub firele de iarbă...

Sfârşit

Nitrat de argint

**"Dar ce anume,
ar putea conduce
la o cu totul
altă percepție?..**

